

Turai Laura

Olvadás

*Nem hajó vagy. Olvadó jégtábla folyón
ne várd hát az újraindulást. A mostban
rostokolva áldott minden színed, ha hagyod, hogy a
szívacs szívű ég magába igya gyarló vágyaid.
S majd nem érzed a paradicsomba csapódó
csillagok szilánk-ütését, és hiába a
puha tollak végének bőrödbe iszkoló szigonya
hangtalan szárnyalás után.
Mert jön a nap és az egymást átszelő
folyók metszéspontján végre vízzé lazul
dermedt életed.*

Mandolinomon a hangok

*A fákhöz sírok, bár nem látod.
Egy sün figyel, testébe fekszem
tüskéit nem bírom el
fénybe ránt az égi jel,
s a kába konyhafénybe omlok.*

*Már ismerős helyen bolyongok
ezer inda indul el...
a tó takar mint égi homlok
és mandolinomon a hangok –*

mint beteg darázs szárnyai.

Amicizia

I.

*lángoló tökély őrlődik
szemed ragyogó
adakozásában*

s ingerli szívek százát e niroana-
fény, mely céljával
egy győzelmet zeng
mint királynő trónusán
emelkedsz méltón és
lenézel jószívűn
néha ingatag
saját szépséged
napjában úszva
s delén a jókedv mámorának
adakozón őrzöd önmagad

II.

A zsoldármély zokogás untathatott téged?
Szavaid lekvár-édes
barátsága táplált.
Hajnalhasadások nappalok éjjelén.
A misenói part és a szépia-pecsét...

Szívem már kezekben
Te tudod: szeretni...

S a sötét dongó árnyát fénylő vadvirágon.

Tisztás

Tedd ki sorjában
gránittá kövült parti könnyeid
míg lent napraforgók tekeregnek s
körüldötted, érted, benned
lávaangyalok nyüzsögnek.
Belelátasz a térbe most
hogyan elhangzott a szó
az egy, mit könnyörögtél réveteg...
Már jó a hideg, jó a csend
szemedbe néz az égi rend
s mint üvegházak fölött az ég
belédolvasztja mindenét.